

Sygn. akt III Kp 145/12

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2012 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Kaszyca

Protokolant: Agata Herman

przy udziale Prokuratora – nie stawił się

po rozpoznaniu zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia zażalenia

na podstawie art. 329 § 1 kpk

postanawia

nie uwzględnić zażalenia i utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2011 r. umorzone zostało śledztwo w sprawie czynów z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk oraz z art. 296§1 kk na szkodę SM (...), a także czynu z art. 233§1 kk.

Zażalenie na to postanowienie złożył adw. L. A., jako pełnomocnik lokatorów mieszkań, będących uprzednio w zasobach SM (...).

Zarządzeniem z dnia 16 stycznia 2012r. prokurator odmówił przyjęcia zażalenia z uwagi na wniesienie go przez osobę nieuprawnioną.

Zażalenie na powyższe zarządzenie złożył adw. L. A., kwestionując jego zasadność, uznając, iż jest pełnomocnikiem pokrzywdzonych.

Sąd zważył co następuje:

W świetle całokształtu okoliczności sprawy istotnych dla oceny prawidłowości i trafności rozstrzygnięcia wydanego zarządzenia, zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 306§1 kpk zażalenie na postanowienie o umorzeniu śledztwa przysługuje stronom, a więc w realiach niniejszej sprawy pokrzywdzonemu.

Przedmiotem postępowania były czyny, których ewentualne popełnienie miało godzić w interesy pokrzywdzonego, a mianowicie SM (...), za którą czynności procesowe dokonuje organ uprawniony do działania w jego imieniu. Takim organem nie są lokatorzy budynku, będącego uprzednio w zasobach spółdzielni.

W myśl art. 49§1 kpk pokrzywdzonym jest osoba fizyczna lub prawna, której dobro zostało **bezpośrednio** naruszone lub zagrożone przez przestępstwo.

Pokrzywdzonym może być w procesie karnym jedynie ten, kogo przestępstwo dotyka bezpośrednio, naruszając lub zagrażając w taki sposób jego dobru prywatnemu, chronionemu przez naruszony przez sprawę przepis. O pokrzywdzeniu decyduje bezpośrednio naruszonego lub zagrożonego przestępstwem dobra. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r.)

W procedurze karnej występuje tylko jeden wyjątek od pojęcia pokrzywdzonego zawierającego przymiot bezpośrednio pokrzywdzenia z art. 49 § 1 k.p.k., który znajduje się w art. 49 § 3 k.p.k. Przepis ten wskazuje, że za pokrzywdzonego uważa się zakład ubezpieczeń w zakresie, w jakim pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu przez przestępstwo lub jest zobowiązany do jej pokrycia.

Dla przyznania statusu pokrzywdzonego konieczne jest prawidłowe rozpoznanie nie tylko ogólnego lub rodzajowego, ale indywidualnego przedmiotu ochrony analizowanej normy karnej (niezależnie, czy chodzi o przedmiot główny czy uboczny), przy jednoczesnym uwzględnieniu, iż dany czyn może wypełniać znamiona więcej niż jednego przepisu ustawy lub obejmować przestępstwo współukarane. Kryterium bezpośrednio naruszenia lub zagrożenia dobra prawnego danej osoby oznacza, że w relacji między czynem o konkretnych znamionach przestępstwa a naruszeniem lub zagrożeniem dobra tej osoby nie ma ogniw pośrednich, z czego wynika, że do kręgu pokrzywdzonych można zaliczyć tylko ten podmiot, którego dobro prawne zostało działaniem przestępnym naruszone wprost, a nie za pośrednictwem godzenia w inne dobro.

Niewątpliwie kwestie będące przedmiotem postępowania nie naruszyły w sposób bezpośredni dobra lokatorów mieszkań, albowiem dotyczyły powstania ewentualnej szkody w mieniu SM poprzez nieotrzymanie zapłaty za sprzedaż lokali spółdzielni. Podnoszone zaś przez skarżącego argumenty dotyczą kwestii nie wynikających bezpośrednio z ewentualnych przestępstw, będących przedmiotem tego postępowania i ewentualne roszczenia winny być dochodzone na drodze postępowania cywilnego.

Nadto należy podkreślić, iż przedmiotem ochrony przepisu art. 233 § 1 k.k. jest najogólniej rzecz ujmując, prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości w szerokim tego słowa znaczeniu, a więc także efektywne funkcjonowanie jego organów, w tym podmiotów prowadzących inne postępowania przewidziane przez ustawę. Tak określonego dobra nie sposób utożsamiać z indywidualnym interesem organu sądowego lub innego organu prowadzącego postępowanie przewidziane ustawą, ani też z interesem jakiegokolwiek jednostki (podmiotu), jako składowej części ogółu. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2010 r. **IV KK 316/09**)

Tak więc przedstawione przez skarżącego w treści zażalenia argumenty mające uzasadniać konieczność uchylenia zaskarżonego zarządzenia nie zasługują na uwzględnienie, albowiem dotyczą okoliczności nie mających merytorycznego znaczenia, mogącego skutkować uchyleniem zarządzenia Prokuratora Rejonowego.

W związku z powyższym należało orzec jak na wstępie.